

261

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 24 września 1965 r.

o zasadach i trybie postępowania w sprawach o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Na podstawie art. 694 Kodeksu postępowania cywilnego zarządza się, co następuje:

§ 1. W postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione.

§ 2. 1. Złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego może być dokonane dopiero po uzyskaniu zezwolenia sądu.

2. Jeżeli jednak przedmiotem świadczenia są pieniądze polskie, złożenie do depozytu może być dokonane również przed uzyskaniem zezwolenia sądu. W wypadku takim dłużnik powinien równocześnie ze złożeniem pieniędzy zgłosić wniosek o zezwolenie na złożenie do depozytu. W razie uwzględnienia tego wniosku złożenie do depozytu uważa się za dokonane w chwili, w której rzeczywiście nastąpiło.

§ 3. 1. Jeżeli wierzyciel lub jego miejsce zamieszkania nie są znane, o zezwoleniu na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd ogłosi publicznie w budynku sądowym oraz w lokalu prezydium właściwej rady narodowej. Sąd może zarządzić umieszczenie ogłoszenia także w prasie lub podać je w inny sposób do wiadomości publicznej.

2. Ogłoszenie powinno zawierać dane określone w art. 693 pkt 1, 3 i 4 Kodeksu postępowania cywilnego oraz wezwanie wierzyciela do odbioru depozytu.

§ 4. 1. Sąd może zażądać, aby depozyt został złożony w odpowiednim opakowaniu.

2. Przed przyjęciem kosztowności do depozytu sądowego poddaje się je opisowi i oszacowaniu przez biegłego w obecności dłużnika lub wyznaczonej przez niego osoby.

§ 5. 1. Jeżeli dłużnik jest zobowiązany do świadczeń powtarzających się, a zachodzą warunki do złożenia do depozytu sądowego świadczeń już wymagalnych, sąd może zezwolić dłużnikowi na składanie w przyszłości do depozytu dalszych świadczeń w chwili, gdy staną się wymagalne. O złożeniu każdego świadczenia sąd zawiadamia wierzyciela.

2. Na wniosek wierzyciela sąd uchyli postanowienie o zezwoleniu dłużnikowi na składanie do depozytu świadczeń na zasadach określonych w ust. 1, jeżeli wierzyciel wyrazi gotowość przyjmowania i pokwitowania odbioru dalszych świadczeń wymagalnych.

§ 6. 1. Pieniądze, kosztowności, książeczki oszczędnościowe i inne dokumenty oraz przedmioty, które mają być przyjęte do depozytu sądowego na podstawie przepisów szczególnych, przechowuje się w sądzie lub we właściwej instytucji bankowej. Inne przedmioty przechowuje się w miejscu wyznaczonym przez sąd.

2. Jeżeli przedmiotem świadczenia jest książeczka oszczędnościowa, a przechowanie nie następuje w instytucji, która wystawiła książeczkę, o przyjęciu książeczki oszczędnościowej do depozytu sąd zawiadomi tę instytucję.

§ 7. 1. W celu sprawowania dozoru nad przedmiotami przechowywanymi w wyznaczonym miejscu sąd ustanowi dozorcę. Przed wydaniem postanowienia sąd wysłucha wnio-

sku dłużnika co do osoby dozorczy. Na postanowienie sądu przysługuje zażalenie.

2. Do dozorczy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące dozorczy w toku egzekucji sądowej.

§ 8. Dokumenty i inne depozyty rzeczowe przechowuje się w stanie niezmienionym.

§ 9. 1. Jeżeli przedmiotem świadczenia, które ma być złożone do depozytu sądowego, jest rzecz ruchoma ulegająca szybkiemu zepsuciu, jak również rzecz ruchomą, której przechowywanie byłoby związane ze znacznymi kosztami lub nadmiernymi trudnościami albo powodowałoby znaczne obniżenie jej wartości, sąd na wniosek dłużnika postanowi sprzedaż rzeczy według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o egzekucji z ruchomości.

2. Uzyskaną ze sprzedaży kwotę komornik składa do depozytu sądowego.

§ 10. Po przyjęciu depozytu sąd wyda dłużnikowi pokwitowanie.

§ 11. 1. Na żądanie dłużnika sąd zwróci mu depozyt, jeżeli wierzyciel nie zażądał wydania depozytu.

2. Jeżeli wniosek dłużnika o zwrot depozytu i wniosek wierzyciela o wydanie zostały zgłoszone równocześnie, sąd postanowi wydać depozyt wierzycielowi.

§ 12. W razie złożenia depozytu na skutek orzeczenia sądu lub innego organu, depozyt nie może być zwrócony dłużnikowi bez zezwolenia sądu lub innego organu, który wydał to orzeczenie, chyba że z orzeczenia wynika co innego.

§ 13. Jeżeli złożenie przedmiotu do depozytu nastąpiło w celu nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, depozyt nie może być zwrócony dłużnikowi bez zgody wierzyciela, chyba że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności został cofnięty.

§ 14. Na żądanie wierzyciela sąd postanowi wydać mu depozyt, jeżeli zachodzą warunki określone we wniosku o złożenie do depozytu.

§ 15. Jeżeli zobowiązanie jest zabezpieczone wpisem w księdze wieczystej, a na skutek złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu nastąpiło wykreślenie tego wpisu, dłużnik może żądać wydania mu depozytu tylko za zgodą wierzyciela, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

§ 16. Na żądanie dłużnika, zgłoszone przed wydaniem przez sąd postanowienia o wydaniu depozytu, sąd przyzna mu od wierzyciela zwrot kosztów postępowania.

§ 17. Jeżeli złożenie do depozytu sądowego nastąpiło na żądanie właściwego organu, depozyt wydaje się osobie uprawnionej dopiero po wykazaniu przez nią, że warunki, pod którymi wydanie depozytu mogło nastąpić, zostały spełnione.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak